

© Tabitha King

Стівен Кінг — відомий американський письменник, автор понад 200 оповідань і романів, 50 із них — всесвітні бестселери. Його справедливо називають Королем жахів і Продавцем страхів — тому що мало хто вміє лякати так, як він. Кажуть, янось психіатри наполегливо рекомендували йому пройти курс лікування. «Навіщо? Я і так лікуюся. А потім продаю вам свої страхи», — з усмішкою відповів Кінг.

ВІД ЦЬОГО ТВОРУ КРОВ ХОЛОНЕ У ЖИЛАХ!

Студент університету Девін Джонс влаштовується на літню роботу в Джойленд, парк аттракціонів, сподіваючись забути дівчину, яка розбила йому серце. Але зрештою стинається з чимось набагато страшнішим: наслідками нерозкритого вбивства, долею дитини з невиліковною хворобою та темними одкровеннями життя (і того, що йде після нього), — і це навіні змінить для нього світ.

Довершено перенонливий трилер.

Esquire

Не починайте читати цей роман, якщо наступного дня вам іти на пари... Ви не сплатите всю ніч.

People

Він уражає вас, тримає і не відпускає... Справді неможливо відірватися.
Chattanooga Times

СТІВЕН
КІНГ
КРАЇНА РОЗВАГ

СТІВЕН
КІНГ

СТІВЕН
КІНГ

КРАЇНА РОЗВАГ

Ласкаво просимо на атракціон жаху!

www.trade-bookclub.ua
www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-7041-4

9 789661 470414

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

CTIBEH
KIHT

**STEPHEN
KING**

JOYLAND

A NOVEL

СТІВЕН
КІНГ

КРАЇНА РОЗВАГ

РОМАН

ХАРКІВ 2014 **КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ**

УДК 821.111(73)
ББК 84.7СПО
К41

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Публікується за сприяння літературного агенства
Andrew Nurnberg Associates Baltic, Ltd

Перекладено за виданням:
King S. Joyland : A Novel / Stephen King. —
New York : HardCaseCrime, 2013. — 288 р.

Переклад з англійської *Олени Любенко*

Дизайнер обкладинки *IvanovITCH*
Художник *Олександр Семякін*

ISBN 978-966-14-7041-4 (Україна)
ISBN 978-1-78116-264-4 (англ.)

© Stephen King, 2013
© Hemirot Ltd, видання українською мовою, 2014
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2014

КРАЇНА РОЗВАГ

* * *

Машина в мене була, однак восени тисяча дев'ятсот сімдесят третього року до «Джойленду» від «Пляжного готелю» місіс Шопло в містечку Гевенз-Бей я діставався переважно пішки. Мені здавалося, так буде краще. А власне, найкраще. На початку вересня пляж Гевен-Біч стояв майже порожній, і це було суголосо моєму настрою. Та осінь виявилася найпрекраснішою в моєму житті. Я так вважаю дотепер, хоч минуло вже сорок років. Та водночас я ще ніколи не почувався таким нещасним. Це теж правда. Люди думають, що перше кохання солодке і приємне, та ще солодшим воно стає, коли перший зв'язок рветься. Про це склали тисячу пісень у стилі поп і кантрі, ви їх чули — якому дурнику розбили серце. Утім, те перше розбите серце болить найбільше, загоюється найповільніше і залишає по собі найпомітніший шрам. Що в цьому солодкого?

* * *

Увесь вересень і початок жовтня небо над Північною Кароліною було ясным, а повітря теплим навіть о сьомій ранку, коли я виходив зі своєю квартирки на другому поверсі й спускався зовнішніми сходами. Навіть якщо з дому я виходив у легкій куртці, то вже на другій половині тих трьох миль, що відділяли містечко від парку розваг, куртка теліпалася, зав'язана на поясі.

Першу зупинку я робив у «Кондитерській Бетті» — купував пару ще теплих круасанів. По піску за мною

тяглася моя тінь, щонайменше двадцять футів завдовжки. Над головою кружляли чайки — вони вловили пахоші круасанів, загорнутих у воскований папір. А коли я повертався (зазвичай це було близько п'ятої вечора, хоча іноді й довше затримувався — у Гевенз-Бей, містечку, яке з кінцем літа поринало в сон, мене ніхто не чекав), тінь супроводжувала мене по воді. Коли починався приплив, вона похитувалася на хвилях, наче повільно танцювала хулу¹.

Звісно, я не певен на сто відсотків, але мені здається, хлопчика, жінку й собаку я побачив, ще коли вперше вирушив тим шляхом. Уздовж усього узбережжя між містечком і манливими мерехтливими блискітками «Джойленду» тяглася низка літніх будиночків. Чимало серед них було дорогих, чимало вже наглухо зачинили після Дня праці². Та тільки не найбільший з них, не той, що нагадував зелений дерев'яний замок. Доцана доріжка вела від широкого заднього дворики до того місця, де водорості поступалися дрібному білому піску. У кінці доріжки стояв столик для пікніка, який затіняла велика яскраво-зелена пляжна парасолька. Під нею сидів хлопчик на інвалідному візку. На голові в нього була бейсболка, а ноги від попереку й донизу навіть у найтепліші дні, коли температура коливалася в межах сімдесяти градусів³, вкривала ковдра. На мій погляд, йому було років п'ять, не більше від семи так точно. Собака, джек-расселтер'ер, або лежав коло нього, або сидів біля ніг. Жінка сиділа на одному зі стільців біля столика, іноді читала книжку, та переважно просто дивилася на воду. Вона була дуже вродлива.

¹ Гавайський танець (тут і далі примітки перекл.).

² Національне свято в США, яке відзначають у перший понеділок вересня.

³ 70 градусів за Фаренгейтом дорівнює близько 21 °С.

Дорогою туди чи назад я завжди махав їм на знак привітання, і хлопчик відповідав мені помахом руки. Вона — ні, принаймні попервах. Тисяча дев'ятсот сімдесят третій був роком нафтового ембарго ОПЕК, роком, коли Річард Ніксон заявив, що він не шахрай, роком, коли померли Едвард Г. Робінсон та Ноел Ковард. То був втрачений рік Девіна Джонса. Я був двадцятиоднорічним незайманцем з літературними претензіями. Усе моє майно складалося з трьох пар джинсів, чотирьох пар боксерських трусів, «форда»-драндулета (з хорошим радіо), скороминутих суїцидальних намірів і розбитого серця.

Приємно, правда?

* * *

Серцеїдку звали Венді Кіган, і вона не заслуговувала на такого хлопця, як я. Щоб дійти цього висновку, мені знадобилася більша частина життя, проте ви ж знаєте, як стара приказка мовить: краще пізно, ніж ніколи. Вона була з Портсмута, штат Нью-Гемпшир, я походив з Саут-Бервіка, штат Мен. По суті, її можна було назвати моєю сусідкою. Ми почали «ходити разом» (як це модно було казати в ті часи) на першому курсі УНГ¹ — познайомилися на вечірці для фрешменів, хіба не казка? Як в одній з тих поп-пісень.

Два роки ми були нерозлучні, скрізь ходили й усе робили разом. Усе, крім «цього». Ми обоє вчилися й працювали при університеті. Вона в бібліотеці, я в їдальні «Коммонз». Нам випав шанс зберегти цю роботу протягом літа тисяча дев'ятсот сімдесят другого, і авжеж, ми ним скористалися. Гроші там платили не такі аж великі, але можливість бути разом видавалася безцінною. Я думав, що

---

¹ Університет Нью-Гемпширу, розташований у Даремі, штат Нью-Гемпшир.

влітку тисяча дев'ятсот сімдесят третього все буде так само, поки одного дня Венді не заявила, що її подруга Рене знайшла їм роботу в універмазі «Філінз» у Бостоні.

— А мені тепер що робити? — спитав я.

— А ти зможеш приїжджати до мене, — відповіла вона. — Я буду страшенно скучати за тобою, але правда, Дев, нам із тобою тільки на користь піде, якщо ми трохи побудемо нарізно.

Слова, що найчастіше віщують кінець. Напевно, ця думка відбилася в мене на обличчі, бо Венді стала навшпиньки й поцілувала мене.

— У розлуці любов міцнішає, — сказала вона. — Крім того, якщо в мене буде своє житло, ти зможеш залишитися на ніч.

Але, кажучи це, вона не дивилася на мене, та й на ніч я в неї ніколи не залишався. «Забагато сусідок, — казала вона. — Замало часу». Звісно, такі проблеми можна було легко подолати, проте чомусь ми цього не зробили, що само по собі мало би бути для мене промовистим знаком. Озираючись назад, я бачу, наскільки промовистим насправді він був. Кілька разів ми підійшли до «цього» впритул, але «це» так і не сталося. Вона завжди зупиняла мене, а я не наполягав. Я був дуже галантним, хай допоможе мені Бог. Відтоді я частенько замислювався над тим, що б змінилося (на краще чи на гірше), якби я таким не був. Але тепер я точно знаю, що галантним хлопцям рідко дають. Напишіть це на аркуші паперу й повісьте в себе на кухні.

* * *

Перспектива провести ще одне літо, замітаючи підлогу в їдальні й складаючи брудні тарілки у старезні посудомийні машини в їдальні, не надто мені всміхалася, особливо

коли Венді за сімдесят миль на південь милуватиметься яскравими вогнями Бостона. Але то була постійна робота, якої я потребував, а інших підробітків не намічалося. Та раптом у лютому нагода змінити роботу приїхала до мене на конвеєрі з брудним посудом.

Того дня хтось читав «Керолайна Лівінг», запихаючись стравами дня — бургерами «Мексикалі» й картоплею-фрі «Карамба». Цей хтось залишив на таці журнал, а я його підібрав разом із тарілками. Хотів був викинути у смітник, та потім передумав. Безплатне читиво — воно й в Африці безплатне читиво. (А я мусив заробляти собі на навчання, не забувайте про це.) Я запхав його собі в задню кишеню та й геть забув, аж поки не прийшов у свою кімнату в гуртожитку. Там, коли я перевдягав штани, журнал випав на підлогу й розгорнувся на розділі з оголошеннями.

Той, хто читав журнал, обвів кружальцем декілька оголошень про роботу... хоча зрештою, напевно, ця людина вирішила, що вони всі їй не підходять, інакше «Керолайна Лівінг» не опинилася б на конвеєрі. Оголошення, на яке я звернув увагу, містилося ближче до кінця сторінки, хоч його й не обвели. Перший рядок жирними літерами проголошував: «РОБОТА ПОБЛИЗУ РАЮ!» Хіба міг англійський філолог прочитати таке і не пійматися на гачок? І хіба міг похнюплений двадцятиоднорічний юнак, у чий душі наростав страх, що його дівчина віддаляється од нього, не піддатися чарам, коли уявляв собі роботу в місці під назвою «Країна розваг»¹?

В оголошенні був номер телефону, і я, не в змозі опиратися імпульсу, подзвонив. Через тиждень у мою поштову скриньку в гуртожитку лягла заява про працевлаштування.

---

¹ Joyland (англ.) — букв. «Країна розваг».

У листі, що її супроводжував, було написано: якщо я хочу отримати роботу на все літо і повний день (а я хотів), то виконуватиму багато різних доручень, і майже всі вони будуть пов'язані з допомогою відвідувачам. Я повинен мати чинне посвідчення водія, а також пройти співбесіду. Наближалися весняні канікули, тож я міг пожертвувати поїздкою на тиждень додому в Мен і натомість з'їздити на цю співбесіду. Та тільки я планував провести хоча б частину цього тижня з Венді. Може, у нас би навіть дійшло до «цього».

— Їдь на співбесіду, — сказала Венді, коли я їй розповів. Ані тіні вагання не промайнуло в її голосі. — Принаймні буде пригода.

— Мені б з тобою була пригода, — завважив я.

— У нас буде повно часу наступного року. — Вона зіп'ялася навшпиньки й цьомнула мене. (Вона завжди ставала навшпиньки.) Чи зустрічалася вона вже тоді з тим іншим хлопцем? Мабуть, ні, але, безперечно, уже накинула на нього оком, бо він разом із нею слухав курс «Основи соціології». Про це мала знати Рене Сент-Клер, і якби я спитав, вона б, швидше за все, мені все вивалила (п'якати язиком було улюбленою справою Рене, сто відсотків, що на сповіді вона доводила священика до виснаження), але є такі речі, про які краще не знати. Наприклад, чому дівчина, яку ти кохав усім серцем, постійно відмовляла тобі, але практично за першої ж нагоди стрибнула в ліжку з іншим хлопцем. Я не певен, що людям удається повністю забути своє перше кохання — десь там глибоко всередині воно все ще запускає пазури. Якась частина мого «я» досі хотіла б знати, що було зі мною не так. Чого мені бракувало. Тепер мені перевалило за шостий десяток, волосся посивіло, я переміг рак простати,

але мені досі хочеться знати, чому я не підійшов тоді Венді Кіган.

* * *

Я сів на поїзд, що називався «Південним» і курсував від Бостона до Північної Кароліни (ніякої пригоди в цій поїзді не було, зате вона коштувала дешево), а від Вілмінгтона до Гевенз-Бей дістався автобусом. Співбесіду зі мною проводив Фред Дін, котрий (серед інших своїх обов'язків) виконував у «Джойленді» роль менеджера з найму працівників. Чверть години порозпитувавши мене про різне, а потім глянувши на моє водійське посвідчення і свідоцтво про закінчення курсів невідкладної допомоги, видане Червоним Хрестом, він вручив мені пластиковий бейджик на шнурку. Великими літерами на ньому було написано «ВІД-ВІДУВАЧ», стояла дата того дня й усміхалося мультяшне зображення синьоокої німецької вівчарки, яка чимось нагадувала відомого дойду Скубі-Ду.

— Погуляй трохи парком, — запропонував Дін. — Покатайся, якщо захочеш, на «Колесі Кароліни». Атракціони ще не всі запустили, але цей працює. Скажи Лейну, що я дозволив. Я тобі дав перепустку на один день, але ти маєш повернутися сюди до... — Він позирнув на наручний годинник. — Ну скажімо, до першої. Скажеш, чи не передумав працювати. У мене лишилося п'ять вільних місць, але всі вони однакові — для *привітних помічників*.

— Дякую, сер.

Він усміхнувся і кивнув.

— Не знаю, як тобі, а мені цей парк до душі. Тут усе трохи старе і розхитане, але в цьому є свій шарм. Я колись пробував працювати у Діснея, не пішло. Там занадто... не знаю...

Літературно-художнє видання

КІНГ Стівен
Країна розваг
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *О. О. Григор'єва*
Редактор *С. С. Скляр*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *Т. М. Віланова*

Підписано до друку 06.05.2014. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 16,8.
Наклад 10 000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ВАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61012, м. Харків, вул. Енгельса, 11.
Свідоцтво ДК № 2891 від 04.07.2007 р.
www.globus-book.com

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб
“Клуб Сімейного Дозвілля”»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел./факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Кінг С.

К41 Країна розваг : роман / Стівен Кінг ; пер. з англ. О. Любенко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2014. — 320 с.

ISBN 978-966-14-7041-4 (Україна)

ISBN 978-1-78116-264-4 (англ.)

Одна з найновіших і найбільш лячних книжок неперевершеного майстра жаху Стівена Кінга! Девін Джонс, студент університету, знаходить на літо роботу в парку атракціонів. Відтепер він — продавець веселощів і радості. Але він і гадки не має, яка безодня відкриється йому в цій країні розваг...

УДК 821.111(73)

ББК 84.7СПО